

# Abstrakt

Tématem předložené diplomové práce je analýza gaullistické zahraniční politiky, konkrétně víra Françoise Mitterranda i Jacquese Chiraca ve speciální postavení Francie ve světě. Tato hluboká víra obou prezidentů ve vedoucí roli Francie na mezinárodní scéně je dobře patrná na příkladu válek v Perském zálivu v roce 1990-91 a 2003 a vysvětluje velmi podobné chování jinak dvou zcela odlišných prezidentů a velmi podobný průběh obou konfliktů.

Zároveň se bude tato práce také zabývat proměnou nezávislé zahraniční politiky, kterou v souvislosti s vírou ve výsadní postavení Francie ve světě ustanovil a prosazoval zakladatel Páté republiky – generál Charles de Gaulle. Snaha o vedení nezávislé francouzské politiky byla vlastní jak Françoisu Mitterrandovi, tak i Jacquesu Chiracovi. Avšak s příchodem geopolitického zemětřesení v letech 1989-1991, kdy zanikl bipolární svět a stávající mezinárodní řád se proměnil, jako by přestal pro Francii existovat prostor pro vedení nezávislé politiky. To ostatně potvrdila i první válka v Zálivu, ve které se Françoisu Mitterrandovi nepodařilo prosadit si svou vlastní nezávislou politiku a stal se součástí anti-irácké koalice v čele s USA. Odklon od nezávislé politiky potvrdily i zahraničněpolitické dopady této války, kdy se Francie začala přiklánět k multilaterálním organizacím, uvnitř kterých začala uplatňovat svůj ztracený vliv. Druhá válka a její zahraničněpolitické dopady tento trend neschopnosti vést nezávislou politiku a nacházení vlivu uvnitř multilaterálních organizací potvrdily.